

SOLEMNITAT DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST REI DE TOT EL MÓN (B)

HOMILIA DEL P. BERNAT JULIOL

25 DE NOVEMBRE DE 2018

Dn 7, 13-14 / Ap 1, 5-8 / Jo 18, 33b-37

Estimats germans i germanes en la fe:

Una de les dinasties reials més importants que hi ha hagut a l'occident és, sens dubte, la casa austríaca dels Habsburg. Des d'antic i encara avui, quan mor el cap de la família, és enterrat solemnement seguint una tradició ritual. En primer lloc, se celebra una missa exequial a la catedral de Viena i tot seguit es va en processó fins al lloc de la sepultura, l'església dels caputxins. La comitiva està formada per reis, nobles, presidents, cardenals, bisbes i per tot el poble. Però quan arriben al lloc, les portes de l'església estan tancades. El cerimonier truca i un caputxí des de dins pregunta: «Qui vol entrar?». Llavors, a l'exterior, es procedeix a la lectura de tots els títols nobiliaris i acadèmics del difunt: emperador d'Àustria, rei d'Hongria... Quan acaba, des de dins, la veu diu: «No el coneixem pas». L'escena es repeteix una segona vegada amb el mateix resultat. A la tercera, davant de la pregunta inicial del frare caputxí, el mestre de cerimònies, rendit i capcot, diu: «Aquí hi ha un pobre pecador». I les portes de l'església s'obren de bat a bat per al difunt i per a tota la comitiva imperial.

És aquest el valor que té la reialesa que prové del món: el poder i els honors humans passen, als ulls de Déu no valen absolutament res. És per aquest motiu que Jesús afirma dues vegades en l'evangeli que ens ha estat proclamat: «*la meva reialesa no és cosa d'aquest món*», «*la meva reialesa no és d'aquí*». Jesús sabia perfectament que no havia vingut al món per instaurar cap regnat humà, ni per liderar cap revolució política, ni per defensar cap ideologia mundana. La missió del Senyor va molt més enllà de les coses que passen, de les vanitats amb què constantment ensopega l'ésser humà.

I tanmateix, Jesús és rei: «*Pilat digué: "Per tant, vols dir que ets rei". Jesús contestà: "Teniu raó: jo sóc rei"*». És que la reialesa de Jesús no prové de la seva humanitat sinó de la seva divinitat. És una reialesa eterna, que posseeix des de sempre i que posseirà eternament. Però aquesta reialesa que prové de la seva divinitat transforma la seva humanitat, de la mateixa manera que malgrat que el regne de Crist no «sigui» d'aquest món, no vol dir que no «estigui» en aquest món i que el transformi constantment. Crist era rei des del principi i per això Déu creà totes les coses a través del Verb, on ja tot estava prefigurat. Crist és rei de la història i la condueix inexorablement cap al seu encontre definitiu amb el Rei etern. Crist és el rei que després de la resurrecció tornà a la dreta del pare, d'on mai no havia sortit. Crist és el rei que ho recopilarà tot a la fi dels temps i ho posarà en mans del Pare.

En l'escena de crucifixió se'ns mostra la vertadera reialesa del Crist i com aquesta eleva tota la creació cap al punt omega de la seva plenitud. Crist és alçat al tron de la creu, és coronat amb la corona d'espines, és vestit ignominiosament amb un mantell porpra i rep el títol de «Jesús de Natzaret rei dels jueus». És aquí i només aquí quan adquireixen ple sentit les paraules de l'Apocalipsi: «*Heus aquí, faig noves totes les coses*» (Ap 21, 5). És aquí on també per a nosaltres se'ns dona l'esperança de què si pugem amb Crist dalt de la creu, rebrem la corona de la vida, serem revestits amb la porpra de la immortalitat i se'ns lliurarà el títol definitiu de fills que acompleteix la nostra vocació baptismal: «*Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut*» (Mt 3, 16).

La missió de la reialesa de Crist és portar la veritat al món: «*La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat*». Amb l'encarnació de Crist, la veritat ha entrat en la història i la seva esplendor atrau tothom cap a ella. I aquesta força reial no cessarà fins que arribem tots un dia a l'encontre amb el qui és la Veritat eterna, el Rei de la glòria. Aquell dia, no serà el dia de la ira, aquell dia serà el dia de l'esperança. Certament que hi haurà un judici, sinó la nostra llibertat quedaria buida de sentit, la nostra responsabilitat hauria estat inútil. Però serà un judici en què el Rei no vindrà per a condemnar-nos sinó per acomplir les nostres esperances.

Aquesta esperança és la que feu que un compositor com Gustav Mahler, que visqué sempre aterrit per la mort, escrivís una simfonia, la segona, dedicada a la resurrecció. I va usar els següents versos per al final de la mateixa:

Tu ressuscitaràs, sí ressuscitaràs,
pols meva, després d'una curta pausa!
Vida immortal
et donarà el qui t'ha cridat.
Oh, creu-ho, cor meu: res de tu no es perdrà!
És teu, ben teu, allò que has anhelat!
Allò que tu has estimat, allò pel que has lluitat!
Oh, creu-ho: no has viscut en va!
No has viscut, no has sofert en va!
Allò que ha nascut, ha de morir!
Allò que ha passat ha de ressuscitar!
Deixa de tremolar!
Prepara't a viure!

I quan nosaltres arribem davant les portes daurades de la Jerusalem celestial i sentim una veu que des de dins ens pregunta: «Qui vol entrar?». No tinguem por, germans i germanes. És molt fàcil. Només hem de dir: «Sóc jo, Senyor, un pobre pecador».